

עמ"ת 36171/11/16 - א א נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 36171-11-16 א (עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 472012/2016

בפני העורר	כבוד השופט אלון אינפלד
נגד המשיבה	א א (עציר) ע"י ב"כ עו"ד נטלי ארטן
	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שרית אלישע אל עמי, תביעות דרום

החלטה

לפני ערר על החלטות בית משפט השלום באשקלון (כב' השופט א' דהאן) מיום 13.11.16, בהן קבע כי קיימות ראיות לכאורה ועילת מעצר, קבע כי לא ניתן להשיג את מטרת המעצר אלא במעצר ממש, והורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

האישום והטיעונים:

1. כתב האישום, המייחס לעורר היזק לרכוש במזיד ותקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוגו, כולל שני אירועים. האחד מיום 27.10.16, עת שהו בני הזוג בביתם, הכה העורר את בת זוגו במכת אגרוף בגבה וגרם לה לכאבים המהווים חבלה של ממש. השני, אירוע שקדם לאירוע זה בשלושה או ארבע חודשים, על רקע יכוח שהתעורר בהקשר לקיפול הכביסה בבית. נטען כי העורר זרק אותה על המיטה, דחף, הכה בידיו (לרבות מכות אגרוף), וכן השליך עליה נעליים, צעצועים ושלט של הטלוויזיה. כך, גרם לה לסימנים כחולים במקומות שונים בגופה. עוד נטען כי באותו אירוע הזיק לארון בגדים באמצעות מכת אגרוף, אשר גרמה לנפילת המדפים. יאמר כבר עתה, כי על פי תלונת המתלוננת המעשים נעשו בהיות העורר בגילופין.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים. הבקשה מסתמכת על עבר פלילי הכולל הרשעה ישנה אחת בגין החזקת סם לשימוש עצמי, ובעיקר התייחסות לתיקים תלויים ועומדים. מדובר בשלושה תיקים אשר העורר הודה בהם בכתבי אישום מתוקנים במסגרת הסדר טיעון, הממתינים למתן תסקיר ולטיעון לעונש. תיקים אלה, עניינם גם כן אלימות ואיומים, גם על פי כתבי האישום המתוקנים. התיק האחד, עניינו אלימות כלפי המתלוננת המתבטאת במתן סטירה בנוכחות שוטרים, כשהעורר שרוי בגילופין (דצמבר 2013). תיק נוסף עניינו איומים הן כלפי שכנים ישירות בעודו אוחז בסכין, והן אמירה לשוטר כי יפגע בהם, כמו גם היזק בזדון למכוניתם של השכנים (יוני 2014). התיק השלישי, עניינו איומים כלפי פקידת סעד כי יפגע בילדיו, וזאת בין כותלי בית המשפט בעת המתנה לדיון, על רקע חששו כי בכוונת

הפקידה להביא להוצאת הילדים מחזקתו (יוני 2014).

3. בטיעון על פה התייחסה ב"כ המאשימה גם לאינדיקציות בתיק החקירה לפיהן האלימות כלפי המתלוננת רבה ותדירה יותר באופן משמעותי מאשר התלונות הקונקרטיות של המתלוננת, כעולה, בין השאר, מדברי הילדים למטפלות שונות, שהגיעו לתיק כעדויות שמיעה בלבד. כן נאמר, שיש אינדיקציות ממשיות לכך שקיימת אלימות כלפי הילדים גם כן, אלא שעניין זה טרם התברר עד תומו ועדיין מצוי בחקירה.
4. התובעת התייחסה גם לתיקי המב"ד והסבירה כי במסגרת אותם תיקים העורר נשלח לגמילה. אולם, הוא עצמו מדווח כי העניין לא צלח, וכי התדרדר לשימוש לרעה באלכוהול ואף בסמים.
5. הסנגורית טענה בדיון בבית משפט השלום כי יש כרסום ממשי בראיות לכאורה לאמור בכתב האישום. שכן, למתלוננת מניע חריג בעוצמתו להפליל העורר. הוסבר כי העורר עבר תהליך משמעותי של גמילה מאלכוהול בשנה האחרונה. אולם, בחודשים האחרונים מצבו התדרדר מאוד, והוא חזר להשתמש באלכוהול. לדברי הסנגורית, כעולה מדברי המתלוננת עצמה, ניסיונותיו של העורר להתקבל מחדש לטיפול לא הצליחו, למרות פניות המתלוננת. לאחר מכן, בהקשר לתיק נזקקות הנדון בבית המשפט לנוער, עלה חשש כי הילדים יוצאו מהחזקתה. לדבריה, נאמר למתלוננת כי אם לא תפנה למקלט היא עלולה לאבד חזקה על הילדים. לפיכך, על מנת לקדם רעה זו, התלוננה המתלוננת בתלונת שווא או בהגזמה, כדי להגיע למקלט עם ילדיהם, בטרם יילקחו ממנה בשל מצבו של העורר.
6. הסנגורית הצביעה עוד על כך שאין כל אינדיקציה לקיומן של חבלות, ואף מבחינה משפטית אין הכאבים להם טוענת המתלוננת נחשבים ל"חבלה". כן טענה, כי המתלוננת עצמה סובלת מבעיות פסיכיאטריות וכי העורר לא הוזהר כראוי לפני אחת מחקירותיו.
7. לעניין עילת המעצר הדגישה הסנגורית כי, בשלב זה, אין אישום בדבר אלימות כלפי הילדים, וכי ישנה אי בהירות רבה לגבי הראיות בעניין זה. הסנגורית ביקשה שלא ליתן כל משקל לעניין זה. הסנגורית ביקשה עוד לבחון את הערבים שהתייצבו לבית המשפט וכן ביקשה להורות על מתן תסקיר בעניינו של העורר, במיוחד בשים לב לכך שהוא מוכר לשירות המבחן במסגרת התיקים הקודמים.

החלטות ודין משלים

8. בית משפט השלום בהחלטתו מצא כי קיימות ראיות לכאורה. בית המשפט מצביע על כך שכתב האישום אמנם מבוסס על אמרות המתלוננת, אך מגובה גם באינדיקציות נוספות, בהן עדות של פקידת סעד, עובדת סוציאלית ממעון הילדים ומדריכה משם. המתלוננת עצמה, אמנם, קושרת בין התלונה לבין החשש שלה כי ייקחו לה את הילדים. עם זאת, היא עמדה על כך שתלונתה אמת, והסיבה לתלונה היא בעיקר משום שהאירועים אכן התרחשו. עדות פקידת הסעד מלמדת שאכן יש קשר בין הליך הוצאת הילדים לבין התלונות של המתלוננת, אך הדגישה כי הרשויות לא כפו על המתלוננת להגיש את התלונה, בניגוד לטענתה. העדות אשר עובדות עם ילדי העורר במעון, סיפרו על סימני אלימות על הילדים, ועל תיאורים של הילדים לפיהם העורר מכה את המתלוננת. העובדת הסוציאלית אף סיפרה כי המתלוננת שיתפה אותה בכך שהעורר אליים כלפיה, כבר חודשים לפני התלונה. לדבריה, לגבי חבלה מסוימת בעינה, הכחישה תחילה כי נגרמה על ידי

העורר, אך לאחר מכן הודתה בפניה בכך.

9. לעניין השאלה המשפטית, בדבר היות כאב בבחינת "חבלה של ממש", הפנה בית משפט השלום לפסיקת בית המשפט העליון בנושא, וקבע כי כאב מתמשך מהסוג שתיארה המתלוננת אכן יכול להיחשב כחבלה של ממש.

10. לאחר ההחלטה בדבר ראיות לכאורה, התקיים דיון קצר נוסף, בו טענה המדינה כי אין מקום להורות על כל חלופה. הסנגורית טענה כי אין לראות את העורר כאדם אלים, שכן אין מדובר באלימות חמורה, לא בתיק החדש ולא בתיקי המב"ד. לשיטתה, ניתן לאיין המסוכנות באמצעות חלופת מעצר הדוקה, בפיקוח שני ערבים מבאר שבע. הסנגורית הדגישה בטיעוניה את העובדה כי העורר עצמו לוקח אחריות לעניין שיקומו, ואין לראות את נושא האלכוהול כמוסיף לעניין מידת הסכנה הטמונה בו. לשיטתה, נוכח בעיותיו הבריאותיות, ניתן לשחררו אף ללא תסקיר.

11. מהפרוטוקול עצמו, מבקשות לתיקון פרוטוקול, והחלטות בית המשפט בעניין התיקון, מתברר הייתה התרחשות חריגה בעת מתן ההחלטה על ידי בית המשפט. בית המשפט החל במתן החלטתו, אך הסנגורית, אשר ראתה כי ניתנת החלטה כאשר הערבים לא נחקרו, ביקשה לטעון לחלופין למתן תסקיר מעצר. בית המשפט רשם את עיקר בקשתה, ללא הנימוקים אשר הסנגורית חשבה לפרט, לאחר ההחלטה. בית המשפט הורה לסנגורית לפרוס טיעוניה בעניין זה במסגרת ערר.

12. בית המשפט, בהחלטתו המשלימה לגופו של עניין, קבע כי מדובר ב"מסוכנות חמורה וקשה מבחינת המגוון והצבע". בית המשפט החליט שלא לקחת בחשבון את האינדיקציות לאלימות כלפי הילדים, באשר לא באו לידי ביטוי בכתב האישום. עם זאת, סבר כי האלימות של העורר כלפי המתלוננת עצמה מסוכנת, אם כי "מושרית באופן ישיר מצריכת אלכוהול".

13. בהקשר זה הדגיש בית המשפט את העולה מתיקי המב"ד, בהם האלימות כלפי המתלוננת בנוכחות שוטרים, אשר גם כן נעשתה תחת השפעת אלכוהול, עצם קיומם של איומים בין כותלי בית המשפט ואיומים על שכן בעוד העורר אווז בסכין. בית המשפט אף עמד על כך שהעורר נשלח לגמילה, אך מאמציו בעניין ירדו לטמיון.

14. בית המשפט התרשם כי העורר זקוק לטיפול יסודי בבעיית האלכוהול, ולא ניתן לשחררו לסביבה בה יהיה חשוף לאלכוהול. לעניין הטיפול, קבע בית המשפט כי אין זה סוג המקרים בהם יורה בית המשפט על חלופה טיפולית שלא במסגרת התיק העיקרי. זאת, בעיקר משום שתלויים ועומדים נגדו התיקים האחרים, בהם כבר הורשע, ושאלת הגמילה מטופלת שם. בית המשפט הסביר עוד כי לא נראה שסיכויי השיקום גבוהים בהליך המעצר, אולם הסיכויים לגמילה מוצלחת טובים יותר דווקא בהליך העיקרי "ששם בידי בית המשפט כלים ארוכי טווח ומחודדים של צו מבחן".

15. בית המשפט עמד על העומס הרב המוטל על שירות המבחן. עומס, אשר "מסכל ומעכב כדבר שבשגרה איסוף נתונים לשם החלטות שחרור". מכל מקום, קבע בית המשפט, שזהו סוג המקרים בהם, על פי הפסיקה, אין להפנות לשירות המבחן, שכן ברור שלא ניתן ליתן אמון בעורר עצמו.

16. בית המשפט התרשם מהמתלוננת גם במהלך הדיון עצמו, כי מעורבים ביחסה לעורר חובה וחשש. התרשמות בית המשפט היא כי המתלוננת, המצויה בשלב של שפל בחייה, תלויה רבות בעורר, ולא נראה כי תדע להגן על עצמה מפניו.

הטיעונים בערר - והכרעה

17. בערר, חזרה הסנגורית על טענותיה לעניין הראיות לכאורה, ולא מצאתי בהן ממש.

18. בשלב המעצר, איני מוצא חשיבות לשאלת סיווג העבירה, אם מדובר בתקיפת בת זוג הגורמת "חבלה של ממש" או בתקיפת בת זוג "סתם". אמנם הסיווג חשוב ביותר לעניין הכרעת הדין, אך לשלב המעצר די בכך שמדובר בעבירה בת מעצר. שכן, השאלה החשובה היא אם יש ראיות לכאורה לעבירה בת מעצר, ואם נסיבות ביצוע העבירה מקימות עילת מעצר מחמת מסוכנות. הסיווג המשפטי המדויק, בין תיווך בסם לבין סחר, בין תקיפה לשם גניבה לבין תקיפה וגניבה, וכל כיוצ"ב, אינו מקדם את הדיון בשאלת המעצר. שכן, המסוכנות נבחנת בפועל לפי נסיבות המעשה, אם הן מלמדות על מסוכנות אם לאו. כל עוד שברור כי מדובר בעבירה בת מעצר, וכל עוד נסיבות הביצוע מלמדות על מסוכנות, הרי שקמה עילת מעצר. ניתן להשאיר את הדיון המעמיק בדיני עונשין, אם הכאב שהרגישה המתלוננת שלשה ימים עולה לכדי "חבלה של ממש", לשלב הכרעת הדין. במקרה זה, המעשה הנטען בכתב האישום הוא לכל הפחות עבירה של תקיפת בת זוג. נסיבות העניין מלמדות לכאורה על מסוכנות. אם כן, קמה תיאורטית עילת מעצר ודי בכך. משנקבע כך, על שופט המעצרים לעבור מיד לבחון את איכות הראיות, עוצמת המסוכנות ואת אפשרות החלופה וכך אעשה.

19. לאחר עיון בתיק החקירה, אני מסכים עם בית המשפט כי, ככל שאין ראיות משקפות היטב את היחסים בין בני הזוג, הרי שזה משום שהמתלוננת ממעטת בתלונתה כלפי העורר ולא מעצימה את יחסו האלים כלפיה.

20. אכן, המתלוננת אמביוולנטית לעניין הגשת התלונה, ומסבירה, לעורר, לעצמה ולאחרים, כי הגישה התלונה משום שהבינה כי הרשויות מצפות לכך, והדבר יכול להשפיע על שאלת הוצאת הילדים מן הבית. אף אם ייתכן שכך תפסה המתלוננת את הדברים (הסברה של פקידת הסעד מלמד שהתמונה מורכבת הרבה יותר), אין בכך כדי להפחית מהערכת מהימנותה. ראשית, משום ששאלות מהימנות שכאלה אינן נידונות בשלב זה של ההליך. אך הסיבה העיקרית היא כי הרושם המתקבל מהקשרם של דברים הוא שזהו ההסבר מדוע סיפרה עתה את לפחות אמת חלקית, תחת הסתרת האמת כולה, כפי שעשתה בעבר. זאת, כאשר האמת היא שיש אלימות משמעותית כלפיה. תמונה זו מתחזקת עד מאוד, נוכח העדויות התומכות, המעוררות רושם ברור כי מידת האלימות כלפי המתלוננת רבה ממה שהיא חשפה, וכי אין היא נוטה להתלונן, למרות שהיא סובלת מאלימות.

21. לא מצאתי בתיק אינדיקציות ברורות לשקרנות כרונית של המתלוננת, כטענת הסנגורית, מהסוג שאמור להיבדק בשלב זה, לא על רקע פסיכיאטרי ולא מסוג אחר. כאמור, מכלול הראיות בתיק מחזק את התלונה בהחלט ולא מחליש אותה.

22. הסנגורית קבלה על כך שבית המשפט התייחס לאלימות כלפי הילדים כעולה מתיק החקירה. התובעת

בתשובתה לערר סברה שנכון היה שבית המשפט יתייחס לאינדיקציות לעניין האלימות כלפי הילדים, שכן הדבר מהווה אכן אינדיקציה למסוכנות רחבה יותר. זאת, אף אם אין אישום בעניין זה, בהדגישה כי תיק החקירה לעניין זה עדיין לא נסגר.

23. אני סבור, לא כדברי זו ולא כדברי זו. שוגה התובעת הסבורה כי עניין שנחקר והחקירה הסתיימה בשלב זה ללא אישום, יכול לשמש כבסיס ממשי להערכת מסוכנות, אף אם קיימת אפשרות, תיאורטית, כי החקירה תעמיק בעתיד. אכן, תיאורים בתיק החקירה, הנותנים צבע והקשר, יכולים להשפיע על ההערכה של מידת הסיכון העולה מפרטי אישום. אולם, כל עוד לא גובש כל אישום בעניין מסוים, ואין אינדיקציה כי הראיות יתגבשו בזמן הקרוב ממש, לא נכון ליתן לדברים משקל ממשי. זאת, בניגוד לאינדיקציות המתבררות לגבי עילה הקשורה לעניין קונקרטי חדש לגביו ניתן לעצור אף בטרם הסתיים הבירור (השוו בש"פ 3543/16 **איברהים נ' מדינת ישראל** (מיום 16.11.16, מפי כב' השופטת ברק-ארז)). מצד שני, שוגה גם הסנגורית שסבורה שבית המשפט נתן משקל לעניין זה, כאשר בית המשפט ציין במפורש שלא נתן לדבר משקל. וזאת, כאשר מעבר לציון העניין, לא הביא העניין בהערכה הקונקרטית של טיב הסיכון.

24. הסנגורית גם קבלה על התנהלותו של בית המשפט, אשר לא שמע את טיעוניה, לאחר שהתחיל ליתן החלטתו. לא מצאתי ממש בדבריה, אשר קיבלו מענה הולם בהחלטות בית המשפט לעניין הבקשה לתיקון פרוטוקול, ובכל מקרה אין בהם כדי להשליך על ההחלטה לגופו של עניין. אעיר רק כי הערת ב"כ העורר, בעמוד 2 שורה 16 לפרוטוקול הערר, לא ראויה הייתה להיאמר, ועליה להקפיד יותר על כבודו של בית המשפט.

25. השאלה העיקרית בערר היא, האם ניתן להורות על חלופת מעצר ללא תסקיר כדעת ב"כ העורר, האם ראוי להורות על מעצר ללא תסקיר כהחלטת בית המשפט, או שראוי לבחון השאלה בעזרת שירות המבחן, לאחר מתן תסקיר מעצר?

26. ב"כ העורר הדגישה בטיעוניה כי אין מדובר במסוכנות בעוצמה רבה מאוד, כי כתבי האישום הקודמים תוקנו בשל קושי בראיות, וכי העורר כן ברצונו להיגמל. זאת, למרות הכישלון של הליך הגמילה האחרון. הסנגורית אף טוענת כי העורר מנסה להצליח, הצליח לאורך תקופה בהליך הקודם, ואף לאחר ההתדרדרות פנה שוב בניסיון לשוב להליך הגמילה, אך לא הצליח בכך.

27. התובעת סבורה כי המסוכנות רבה עד מאוד, על רקע השימוש באלכוהול, והתיקים הקודמים. התובעת אף סבורה כי כישלון ההליך הקודם רחב יותר מאשר ההתדרדרות חזרה לשימוש באלכוהול וסמים, וכולל נתק מבית המשפט, העדר התייצבות וזלזול בהליך. לשם כך, הצביעה התובעת על פרוטוקול דיון בו העורר לא התייצב בתיקים הקודמים.

28. לאחר עיון בתיקי המב"ד באמצעות נט המשפט, עלי לדחות את דברי התובעת לעניין אי התייצבות העורר, ומובנת טרוניית הסנגורית על דברים אלה. העורר אכן לא התייצב לדיון ביום 8.10.15, והסנגור דאז מסר כי איבד קשר עמו. בית המשפט מציין כי מען ההמצאה היה שגוי. אולם, עיון בתיק בית המשפט מלמד כי 3 ימים בלבד לאחר מכן, העורר שלח מכתב בכתב ידו, בו הוא מתנצל על אי ההופעה, מסביר את השגיאה, ומבקש כי ייקבע לו דיון חדש. בדיון הבא, בחודש דצמבר, התייצב, והוא הודה בצירוף התיקים. התיק היה קבוע למתן תסקיר לחודש מאי 2016, ונדחה לבקשת שירות המבחן, ולא לבקשת העורר. דווקא הסנגורית

ביקשה כי הדיון יתקיים בכל זאת לפני הפגרה. אולם, בשל שינויי המותבים, ושינוי כללי הניתוב בבית משפט השלום, נדחה הדיון לדצמבר הקרוב.

29. לעניין הערכת המסוכנות, אני מסכים באופן עקרוני עם בית המשפט, כי הסיכון מפני העורר מוחשי מאוד. שכן, מדובר באליומות במשפחה, על רקע בעיית אלכוהול, שטרם נפתרה. אין מדובר בתיק ראשון, אלא במי שתלויים ועומדים נגדו תיקים. מי אשר, לדבריו שלו, נכשל בהליך הגמילה האחרון. תיקים אלה, בהם כבר הודה, מלמדים על העדר מורא של העורר, הבא לידי ביטוי באליומות בנוכחות שוטרים, איומים כלפי עובדת ציבור בין כותלי בית המשפט, ואליומות מסוג אחר לגמרי, בהיזק לרכוש השכנים, ואיומים עליהם תוך החזקת סכין, ואף איומים עליהם בפני שוטר. כל זאת, כאשר בעיית אלכוהול החריפה עומדת ברקע.

30. בנסיבות אלה, מידת הסיכון, כפי שיש להעריכה כעת, בוודאי אינה מאפשרת קבלה של חלופת מעצר, קונבנציונאלית, מבלי לקבל חוות דעת מטעם שירות המבחן. לכן, צדק בית משפט השלום שלא חקר את הערבים שהתייצבו, שכן המתווה הכללי של החלופה כפי שהוצעה, לא יסכון.

31. השאלה היא אם יש מקום להזמין תסקיר מעצר. בית משפט השלום בדק זאת, וקבע שאין מקום לכך. זאת, נוכח הקושי ליתן אמון בעורר, אשר עשה מעשיו הנוכחיים לכאורה, כאשר תלויים ועומדים נגדו תיקים, והוא ממתין לגזר דינו. כאמור, אני מסכים עם הערכת הסיכון של בית המשפט, אך סבור שלמרות זאת יש מקום למתן תסקיר מעצר.

32. בית המשפט החליט שלא להורות על תסקיר מעצר מן הטעם שהעורר מטופל כעת בשלב גזר הדין על ידי שירות המבחן, בתיקיו הקודמים. שלב הטיעון לעונש מתאים יותר לבחינת אפשרות השיקום נוכח הכלים הרבים יותר של בית המשפט הדין בתיק העיקרי. אני מסכים עם בית המשפט כי אכן התיק העיקרי הוא המקום היותר מתאים לעניין זה. לפיכך, במקרים אחרים, אפשר בהחלט שלא היה מקום ליתן תסקיר מעצר. אולם, מכיוון שעניינו ממילא קבוע למתן תסקיר בעוד כחודש, בתיקים העיקריים עצמם, דומה כי ניתן לנצל המידע שהצטבר שם, כדי להעריך באופן טוב יותר את הסיכוי, אף אם הוא נמוך למדי, לחלופה טיפולית בתיק שלנו.

33. נכון, העורר נכשל בהליך הגמילה בתיקים הקודמים. אולם, יש צורך במומחיות של שירות המבחן כדי לבחון את מהות הכישלון. אם הכישלון מלמד כי סיכויי גמילה נמוכים גם בעתיד, או שמא דווקא ההצלחה החלקית לאורך זמן באותו הליך, מלמדת על סיכויי הצלחה טובים.

34. יש להדגיש כי למרות הסיכון הגבוה, מדובר בכל זאת בסוג המקרים בהם תתכן חלופה באופן תיאורטי, שכן עיקר המסוכנות נובע ממצב של שימוש באלכוהול בנוכחות המתלוננת (או כל אדם אחר העלול להכעיסו). תיאורטית, לו ניתן למנוע באופן יעיל גישה לאלכוהול ולטפל בצורך לאלכוהול, אפשר שתתכן חלופה כלשהי. אכן, נטל השכנוע לעניין זה כבד על העורר. אולם, קיימת אפשרות ששירות המבחן יצליח לסייע לו בהרמת הנטל הזה.

35. אני ער לשיקול שהעלה בית המשפט לעניין העומס על שירות המבחן, אך דומני כי זהו סוג המקרים בהם מן הראוי להיעזר בשירות, במיוחד כאשר רוב רובו של המידע אמור להיות מצוי בידם ממילא ועליהם להגיש המלצות בתיקי המב"ד לגופם.

36. **סיכומו של דבר, הערר בעיקרו נדחה.** אולם, **שירות המבחן יגיש לבית משפט השלום תסקיר מעצר תוך 21 יום**, ובו יתייחס, בין יתר הרכיבים בדבר מסוכנות, גם התייחסות להליך הגמילה הקודם, התאמה עתה לשיקום, היתכנות חלופה שיקומית או אחרת, והמלצת קונקרטית בדבר חלופה או הימנעות ממנה. תסקיר המעצר יכלול גם עדכון בדבר המלצת שירות המבחן בתסקיר לעונש בתיקים התלויים ועומדים.

37. התסקיר יועמד לעיון ב"כ הצדדים, אשר יהיו רשאים להגיש כל בקשה.

38. עותק החלטה זו יועבר לשירות המבחן.

ניתנה היום, כ' חשוון תשע"ז, 21 נובמבר 2016, בנוכחות
העורר, ב"כ עו"ד אוטן והתובע עו"ד גיל.